

در جمهوری
اسلامی ایران، قبل
از اقبال جمهور
مردم باید صلاحیت
علمی و مدیریتی
صاحب منصبان
اعتبارسنجی شود.
باید عدالت و
امانت‌داری و مدبر
بودن فرد احراز شود،
و این شرط لازم
استحقاق مناصب
سیاسی است.

مدیریت، شرط کافی ثانویه است. در واقع مفهوم مشروعیت، به عنوان مفهوم میانجی جمهوریت و عدالت، مفهومی ترکیبی از دو وجه اندیشه سیاسی و جامعه‌شناختی است: مشروعیت شرعی (شرط لازم) وجه اندیشه‌شناختی آن است. شرط کافی اولیه، یعنی پذیرش اولیه مردم و شرط کافی ثانویه، یعنی رضایت استمراری در دوره زمامداری از عملکرد فرد، وجه جامعه‌شناختی از مفهوم مشروعیت را سامان می‌دهند.

همچنین فراتر از این جنبه کارگزارانه باید به جنبه ساختاری هم توجه کرد؛ یعنی ممکن است بخشی از ناکارآمدی زمامداری و دولت وی به دلیل مزاحمت و مهندسی بافت دشمنان باشد که می‌کوشند با اقدام‌هایی نظیر جنگ تحمیلی و امنیتی کردن ایران یا تحریم‌های اقتصادی بی‌سابقه، طوری به مردم نشان دهند که نظام جمهوری اسلامی ناکارآمد است؛ بنابراین باید این نکته نیز در ارزیابی رضایت مردم مدنظر قرار گیرد.

